

otce (§ 1042 obč. zák.) úplně se kryje se závazkem matky ze smlouvy (Glaser-Unger čís. 3827 nová řada). Je-li tomu tak, pak je zde žalobkyní tvrzená příslušnost společenství ve sporu (§ 93 j. n.). Neboť jde tu o společný závazek žalovaných, již jsou zavázáni stejným způsobem.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y :

Napadené usnesení vychází z předpokladu, že žalobkyně domáhá se proti žalované matce náhrady za výživu nemanželského jejího děcka ze smlouvy. Tomu však tak není, ježto žalobkyně tvrzení v žalobě uvedené a názoru tomu nasvědčující změnila při ústním jednání v ten rozum, že jmenovaná žalovaná dítě to v jejím bytě prostě opustila a jinam odešla. Uplatňuje tudíž žalobkyně i proti matce náhradní nárok pouze dle §§ 1042 a 166 obč. zák., tudíž z téhož důvodu, jako proti žalovanému otci, a jsou veškeré další vývody napadeného usnesení, této skutečnosti odporující, mylné. Vzhledem k výslovnému předpisu § 166 obč. zák. je k výživě nemanželského dítěte v první řadě povinen žalovaný otec, kdežto žalovaná jako matka jeho přichází v úvahu teprve v druhé řadě. Tento poměr platí však i oproti žalobkyni, uplatňující nárok dle §§ 1042 a 166 obč. zák., a může proto žalobkyně požadovati náhradu nákladu, na dítě učiněného, nejprve na nemanželském otci (§ 166 druhý odstavec), a teprve v případě, že tento nebude s to, jí náklad ten nahraditi, na žalované jako nemanželské matce. Není tudíž žalovaný otec jako jediný hlavní dlužník k spolužalované matce v poměru, jaký vyžaduje § 93 j. n., aby založena byla příslušnost procesního soudu i proti němu, a vyhověl první soud správně námítce místní nepřislušnosti, tímto žalovaným vznesené.

Čís. 1143.

Pozůstalost, ohledné níž považují se odkazovníci podle § 726 obč. zák. za dědice, není odúmrtí.

Tohoto práva požívají odkazovníci nejen tehda, když zákonní dědici dědictví odmítnou, nýbrž i tehda, když není zde osob, na něž omezena jest dědická posloupnost ze zákona.

(Rozh. ze dne 2. srpna 1921, R I 819/21.)

Zůstavitel pořídil o celém svém jmění dovětkem, jenž byl jím vlastnoručně podepsán a opatřen podpisy čtyř svědků. Zákonní dědicové se k pozůstalosti nepřihlásili, přihlásili se však odkazovníci a finanční prokuratura, uplatňující právo státu na odúmrtí. Pozůstalostní soud pokázal finanční prokuraturu na pořad práva. Rekursní soud usnesení potvrdil. D ů v o d y : Stížnost finanční prokuratury správně uvádí, že tu není ani dědiců zákonných ani testamentárních, jelikož poslední pořízení jest dovětkem. V případě takovém jest dle § 726 obč. zák. odkazovníky pokládati dle poměru jich odkazů za dědice. Odkazovníci, v dovětku tom uvedení, také za dědice ve smyslu § 726 obč. zák. se přihlásili a byly přihlášky ty na soud přijaty. Tím odkazovníci ti předcházejí fisku. Dovětek ze 6. srpna 1913, jest jak již soud první stolice uvádí, formálně správně

dle zevnější formy ve smyslu zákonných předpisů vyhotoven (§§ 577 a 579 obč. zák.), neboť jest zůstavitelem a čtyřmi svědky podepsán. Pokud neplatnost dovětku sporem prokázána nebude, náleží dle něho pozůstalost projednati a byla právem stěžovatelka s návrhem na odevzdání pozůstalosti jako odúmrtě státu poukázána na pořad práva.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Podle vývodů dovolacího rekursu nemá tu prý místa ustanovení § 726 obč. zák., protože § ten předpokládá, že se zákonní dědicové dědictví vzdali, kdežto v tomto případě vůbec není oprávněných dědiců zákonných. Podle § 760 (I. nov. § 73) obč. zák. arci případně pozůstalost jako odúmrtě státu, není-li nikoho k dědické posloupnosti oprávněného, nebo jestliže nikdo dědictví nenabývá; tímto rčením mělo býti podle zprávy komise o návrhu zákona, všeobecný zákon občanský změňujícího a doplňujícího, vyjádřeno, že také legatáři podle § 726 obč. zák. vylučují právo odúmrtě. Marginální rubrika tohoto § mluví sice jen o vzdání se dědiců, ale hned z prvé věty tohoto § je zřejmo, že slovem tím míněny jsou též případy, v starším učení také jako nutné vzdání se označované, kde dědic pozůstalost přijati nemůže. Proto není v patrném odporu se zákonem názor předchozích soudů, že předpis posl. věty § 726 obč. zák. o mimořádném dědickém právu legatářů platí nejen tehdy, když se zákonní dědicové práva dědického vzdají, nýbrž také tehdy, když tu není osob, na které jest dědická posloupnost zákonná podle § 731 (I. nov. § 60) obč. zák. obmezena. V příčině platnosti poslední vůle předchozí soudové právem poukázali k tomu, že pozůstalostnímu soudu vzhledem k předpisu § 2 čís. 7 nesp. pat. nenáleží rozhodovati v řízení nesporném, zdali tato poslední vůle pro nezjevné vady jest neplatnou, zdali totiž zůstavitel nebyl při rozumu anebo zdali před třemi způsobilými svědky, z nichž aspoň dva byli zároveň přítomní, výslovně neprohlásil, že spis obsahuje jeho poslední vůli; poslední vůle jest zůstavitelem a čtyřmi svědky podepsána a pozůstalostní soud ve smyslu § 123 nesp. říz. do té doby, než o platnosti poslední vůle bude ve sporu rozhodnuto, právem za dědice pokládal legatáře, kteří se podle § 726 obč. zák. a druhého odstavce § 121 nesp. říz. k dědictví přihlásili. Pravost a platnost poslední vůle zprvu sice popírali domnělí dědicové zákonní, ale pak ji podle protokolu ze dne 22. března 1921 výslovně za pravou a platnou uznali právě tak jako ostatní odkazovníci. Tito přihlásili se k dědictví podle poslední vůle podle zevnější platné a proto posud nelze tvrditi, že tu jsou předpoklady, za kterých pozůstalost jako odúmrtě podle § 760 obč. zák. a § 130 nesp. říz. připadá státu.

Čís. 1144.

Umořiti zástavní list o pojišťovací polici, jež jest u pojišťovací společnosti v zástavě za zápůjčku, přísluší okresnímu soudu žadatelova bydliště.

(Rozh. ze dne 2. srpna 1921, R I 831/21.)

Žadatel, bydlící v Českých Budějovicích, domáhal se u tamního okresního soudu, by umořen byl zástavní list, vydaný bankou »Slavií« v Praze